

Skibets Eier, Mheder eller Jører, hvad enten Kjendelsen gaar ham imod eller ikke". Altsaa, naaget Oversynets Kjendelse gaar ud paa, at Skibet skal være frit, skulle dog Mhederne betale Omkostningerne ved dette Oversyn, naar der ikke foreligger denne Erklæring om, at Skibsinspektøren ingenjombestemt fornuftig eller rimelig Grund havde til i sin Tid at stoppe Skibet. — Hvad det andet Afsnit i Lovudkastet angaar, maa jeg først tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til det Omraade, paa hvilket det skal have Anvendelse. Saaledes som Lovudkastet er affattet, maa man nærmest antage, at det skal finde Anvendelse paa alle Skibe, ikke blot paa danske Skibe, men ogsaa paa fremmede Skibe. Medens det i det første Afsnit, i den første Paragraf udtrykkelig hedder, at ethvert dansk Skib er Gjenstand for Inspektion, siges det derimod i andet Afsnit: „Ethvert Skib“, og Udtrykket bliver eiendommelig skjærpet i § 22, hvor det hedder, „at intet Skib, som afgaar fra eller indkommer til en dansk Havn i Tiden fra 31te Oktober til den 16de April, maa føre Dækslast af den nærmere angivne Beskaffenhed“. Hertil kommer, at den engelske Lovgivning, fra hvilken § 22 er hentet, netop giver en Regel, som angaar baade engelske og fremmede Skibe. Der kan nu imidlertid vistnok ikke være nogen Tvivl om, at Lovforslaget maa indskrænkes til kun at gjælde danske Skibe. Vi kunne ikke, saaledes som England kan tillade sig det, straffe et svenskt eller norsk Skib, der i Vintermaanederne kommer i god Behold herved med Dækslast, der er overensstemmende med svenskt eller norsk Lovgivning, vel at mærke, fordi det ikke har iagttaget Bestemmelserne i § 22. Jeg tror nu heller ikke, at dette har været Regjeringens Hensigt, thi i Motivernes 2den Spalte bemærkes det, at Grunden til, at man har ladet udgaa i Overskriften til Kommissionsbetænkningen Udtrykket „under dansk Flag“, er den, at der er visse Bestemmelser i Loven, nemlig §§ 18 og 23, som ogsaa tilfaldt gjorde anvendelige paa de Passagerdampskibe, som salde ind under Loven af 24de Marts 1875, og som ganske vist ogsaa under visse Betingelser omfatte fremmede Skibe. Jeg anser det for at være ganske nødvendigt, at det i selve Lovforslaget træder klart og bestemt frem, at det andet Afsnit kun sigter til at give Bestemmelser for danske Skibe. Hvad Bestemmelserne i § 18 angaar, vil det ses af sidste Passus i denne Paragraf, at nogle af dem kun kunne finde Anvendelse paa Skibe af en vis Størrelse og paa visse Farter; men der er derimod andre Bestemmelser, som skulle være nødvendige paa alle Skibe. I den Henseende bemærker Regjeringsudkastet, at der er med Billie brugt Ordet „Skib“, og at dette Udtryk er traadt i Stedet for Udtrykket „Fartøi“, som findes i Kommissionsudkastet, for at Bestemmelsen netop skal blive indskrænket til saadanne Fartøier, som kunne drives frem med

Vindens eller Dampens Kraft. Jeg maa her tillade mig at gjøre opmærksom paa, at vi ikke kunne siges i Lovgivningen at have noget teknisk Begreb for, hvad der skal forstås ved et Skib, og navnlig for, hvorledes man skal stille Forskjellen mellem Skib og Baad. Enden for de forskjellige Omraader er Forholdet dette, at, naar der gives Regler for Skibe, maa det noget afhænge af de forskjellige Reglers eget Forhold, i hvilken Udstrækning de kunne antages at være anvendelige. I den nyere Tid har man ved Affattelsen af Forslag til Sælove været enig om, at en almindelig Definition paa, hvad der skal forstås ved Skibe, i Virkeligheden er ugjærlig. Hvis det altsaa er Meningen at begrænse Anvendelsen af § 18 paa den Maade, som det er antydet i Regjeringens Udcast, vilde det vistnok være rigtigst, at dette blev nærmere angivet i selve Paragrafen, for at det kan træde klart frem, under hvilke Betingelser Straffebestemmelserne anvendes. Jeg vil imidlertid ikke negte, at jeg har nogen Tvivl om, hvorvidt det ikke vilde være uhenigtsmæssigt at give flere af de Bestemmelser i § 18, som skulle komme til Anvendelse paa Skibe i Almindelighed, Anvendelse paa Alt, hvad der efter Regjeringsudkastets Motiver skal forstås ved Skib. Jeg tror, at man i den Henseende vilde gaa noget for vidt. Jeg maa i Anledning af denne Paragraf tillade mig den mere almindelige Bemærkning, at det dog turde være tvivlsomt, om det er rigtigst, at Lovgivningen med Hensyn til sine Fordringer i Henseende til Udrustning gaar i saa stor Detail, som det er i § 18. Det er umuligt Andet, end at Fordringerne i Tidens Løb maa være. Fordringerne stige og falde i de forskjellige Retninger; men Lovregler have en ganske anden Stabilitet i den Henseende, end Reglerne vilde have, hvis man gik den Vej, som paa andre Punkter i Paragrafen ere fulgte, at man overlod til Regjeringen gennem Anordning at træffe de fornødne Bestemmelser. Indholdet af § 19 har forholdsvis mere underordnet Interesse, og jeg skal ikke opholde mig derved nu; kun forekommer det mig ogsaa tvivlsomt, om det kan anses for rigtigst at give dem Anvendelse paa alle Skibe. Af større Betydning er jo Indholdet af §§ 20—22, og jeg kan jo ikke negte, at jeg med Hensyn til disse Paragrafer har megen Tvivl, om det kan anses for hensigtsmæssigt, at saadanne optages i den eventuelle Lov. De handle, som oftere omtalt idag, dels om Kornladning, dels om Dækslast. Der er vist Ingen, som jo ikke erkjender, at der navnlig her kan være Fare for Skibets Sødygtighed og som vil være i Tvivl om, at de almindelige Bestemmelser, som indeholdes i det første Afsnit, netop her ofte vilde finde Anvendelse; men Spørgsmaalet er: Er det rigtigst i Loven, ved Siden altsaa af de almindelige Bestemmelser, at give særlige Regler for en enkelt Art af Belastning? Jeg kan naturligvis kun udtale mig med